

Júlia

Világszerte Nr. 1

Anne Mather

Édes, akár a tiltott gyümölcs

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Anne Mather, 2016 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 650. eredeti címe: *A Forbidden Temptation* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• Magyarra fordította: Scheer Katalin

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 650. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-342-7

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- Felelős kiadó: dr. Bayer József
- Főszerkesztő: Vaskó Beatrix
- Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Amint belépett az ajtón, megcsörrent a telefon. Semmi kedve nem volt felvenni. Biztos volt benne, hogy Debra hívja. A sógornője ritkán hagyta békén két napnál tovább. A fejébe vette, hogy gondoskodnia kell róla, pedig Jack egyáltalán nem szorult rá a segítségére. Remekül elboldogult egyedül is.

Letette a zacskót a frissen sült, még langyos bagettel a konyhapultra, és felvette a telefont.

– Connolly – mondta, miközben halványan még mindig abban reménykedett, hogy téves hívás lesz.

Debra Carrick izgatott hangja azonban minden reményét szertefoszlatta.

– Miért van mindig kikapcsolva a mobilod? Tegnap óta egyfolytában hívlak.

– Neked is szép jó reggelt, Debra! – felelte Jack. – Szerinted egy lépést sem szabadna tennem a telefonom nélkül? Nem hiszem, hogy olyan halaszthatatlan mondanivalód van, ami nem várhat néhány órát.

– Sosem tudhatod – jelentette ki Debra sértődötten. – Mi lenne, ha például baleset érne? Ha mondjuk kiesnél abból a rémes csónakodból? Szerintem te is örülnél, ha ilyen helyzetben segítséget tudnál hívni.

– Csakhogy a mobilom sajnos nem vízálló. Nem mennék vele sokra a tenger mélyén.

– Mindig a tiéd az utolsó szó, igaz, Jack? – sóhajtott Debra türelmetlenül. – Mikor jössz haza? Anyád aggódik érted.

Jack anyja valószínűleg tényleg aggódott, de sokkal okosabb volt annál, mint hogy ilyen kérdésekkel zaklassa a fiát. Az apja és a testvérei is elfogadták, hogy egyedüllétre van szüksége. Ez a ház Northumberland szeles tengerpartján az egyetlen hely, amely elviselhető volt a számára.

– Ez az otthonom – mondta Jack, miközben elégedett pillantást vetett a vidéki kúria tágas konyhájára.

Büszke volt a munkájára. Amikor ideköltözött, a ház siralmas állapotban volt. Hónapokig úgy élt, hogy ki sem csomagolta a bőröndjeit és a dobozait. Jórészt maga végezte a felújítási munkákat, és mostanra teljesen elkészült a ház renoválásával. Lindisfarne House kényelmes és elegáns otthonná alakult a kezei között. Tökéletes menedék volt, ahol nyugodtan végiggondolhatta, mihez kezd magával az élete hátralevő részében.

– Ezt nem mondod komolyan! – esett neki a sógornője. – Jack, te sikeres építész vagy, nem áshatod el magad egy isten háta mögötti porfészekben, csak mert örököltél egy csomó pénzt.

– Rothburn nem eldugott porfészek, Debra. Mindenesetre semmivel sem eldugottabb Kilphenynél. Azt hittem, érted, miért kellett eljőnnöm Írországból.

– Persze hogy értem – sóhajtotta Debra. – A nagyanyád halála közvetlenül a tragédia után már tényleg elviselhetetlenül sok volt. De itt él az egész családot, az összes barátod. Hiányzol nekünk.

– Tudom – mondta Jack, de most már tényleg kezdte elveszíteni a türelmét. – Ne haragudj, Debra, most be kell fejeznünk, csengettek.

Visszaakasztotta a telefonkagylót a helyére, mindkét kezével a hűvös gránit munkalapra támaszkodott, és igyekezett egyenletes tempóban lélegezni. Debra nem tehet róla, hogy a hangja iszonyatosan hasonlít a húgáéra. Nem az ő hibája, hogy valahányszor Jack meghallja, Lisát, az elhunyt feleségét látja maga előtt.

– Szerelmes beléd.

Jack felkapta a fejét. Lisa a tálaló mellett ült, és a körmeit vizsgálgatta. Az a nadrág és blúz volt rajta, amit a halála előtt viselt. A jobb lábán magas sarkú szandál fityegett, a balon nem volt semmi.

Jack becsukta a szemét, majd újra kinyitotta. A látomás még mindig ott volt.

– Miből gondolod?

– Egyszerűen csak tudom. Azóta beléd van zúgva, hogy hazavittelek bemutatni apának.

Jack megfordult, és bekapcsolta a kávéfőzőt. Letört egy darabot a bagettből, vastagon megkente vajjal, és bekapta. Egyáltalán nem volt étvágya. Neheze ére, hogy közben magán érezte Lisa pillantását.

– Visszamegy Írországba?

Lisa ma nem adta fel. Máskor hamar elillant sápadt, éteri alakja, most azonban tovább akarta kínozni Jacket.

– Mit érdekel az téged? – vágott vissza a férfi, miközben kitöltötte magának a sűrű, erős feketekávéját. – Van valami kifogásod Northumberland ellen?

– Én csak azt szeretném, ha boldog lennél – válaszolta Lisa.

Szétterpesztette az ujjait, hogy a frissen lakkozott körmök gyorsabban száradjanak. Jack legalább százszor látta ezt a mozdulatot.

– Ezért vagyok itt – tette hozzá a szellem.

– Valóban?

Jacknek inkább az volt az érzése, Lisa azért jelenik meg újra és újra, hogy bebizonyítsa, Jacknek teljesen elment az esze. Elvégre egy halottal beszélget! Ilyesmit csak örültek csinálnak, nem?

Hűvös szellő csapta meg az arcát, mire Lisa alakja szertefoszlott a levegőben. Még a kedvenc parfümjének illatát sem hagyta hátra maga után. Csak a bizonyosságot, hogy Jack tényleg megzakkant.

Apszichiáttere ugyanazt állította, hogy aggodalomra semmi ok, ez csupán Jack gyásmunkájának a része. Csak hogy Lisa látogatásai nem szűntek meg, sőt Jack időközben annyira hozzászokott ehhez az állapothoz, hogy már nem is nyugtalankodott miatta.

Fogta a kávéját, és átsétált a tágas, napsütötte, tölgyfa padlóval borított és bőr ülőgarnitúrával berendezett nappaliba. A hófehérre meszelt falak kellemes kontrasztot alkottak a mennyezet sötét színű gerendáival, a hatalmas ablakok pedig egyenesen a tengerpartra néztek, az Északi-tenger vad, szürkés-kék hullámaira.

Az egyik ablakbemélyedésben rusztikus hintaszék állt, ebbe telepedett Jack a kávéjával. Csizmás lábát az ablakpárkányra tette, és kortyolgatni kezdte a feketéjét. Ideje, mint a tenger, azt kezd a napjával, amit csak akar.

Kihajózhatna a vitorlásával, az Osprey-val a nyílt vízre. Minden erejét kiszívná, ha ebben a viharos májusi szélben kellene manővereznie a huszonöt méteres jachtal. Az Északi-tenger nem ismer kegyelmet. Nem biztos, hogy most ilyen kemény kihívásra vágyik.

Lehet, hogy inkább csak megjavít ezt-azt a fedélzeten, a nap többi részét pedig a halászokkal tölti a kikötőben. Ez már kedvére való ötlet volt.

Nem mintha feltétlenül szüksége lett volna társaságra. Felesége halálos balesete rettenetesen megrázta, de nem kellett attól tartani, hogy esetleg öngyilkosságot kísérelne meg. Különben is, Lisa már két éve halott volt. Lassanként hozzá kell szoknia a gondolathoz.

Így is történt, csak éppen Lisa nem hagyta békén. Egy hónappal a temetés után kezdődött a dolog. Jack a felesége sírjánál állt a kilphenyi temetőben, amikor hirtelen úgy érezte, valaki odalépett hozzá. Lisa volt az. Először iszonyatosan megrémült. Egy pillanatig azt hitte, tévedés történt, nem is az ő feleségét temették el.

Ami persze lehetetlen volt. Sajnos Lisa sportos kis autója csapódott neki a tartálykocsinak és gyulladt ki azonnal. A DNS-vizsgálatok nem hagytak kételyt afelől, hogy az autót Jack felesége vezette. Egyetlen holmi vészelt át a karambolt: Lisa fél pár dizájnerszandálja. Talán ezért viselt mindig fél pár szandált, amikor felbukkant az élők világában. Jack nem igazán értette a dolog logikáját, de idővel ehhez is hozzászokott. Lisa mindig is öntörvényűen viselkedett, megvoltak a maga szabályai. Ugyanúgy provokálta Jacket halálában is, mint alig három évig tartó házasságuk alatt.

A férfi felhajtotta a feketéjét, és felállt. Nem akarta a napot azzal tölteni, hogy a „mi történt volna, ha...” csapdájában vergődik. És persze azzal sem, hogy szellemekkel társalog.

Nyolc órával később már összehasonlíthatatlanul jobb hangulatban volt. Délelőtt a vitorlásán babrált, délután pedig mégiscsak kihajózott a tengerre, mert csodálatos volt az idő, és a széljárás is nagyon kedvezően alakult.

Friss tőkehállal és zöldségekkel a csomagtartójában tért haza, és már előre örült a finom vacsorának.

Éppen a jól megérdemelt behűtött sörét kortyolgatta a hűtőszekrénynek dőlve, amikor meghallotta, hogy egy autó kanyarodik rá a murvás felhajtóra a ház előtt.

– A fenébe! – dünnyögte Jack.

Lerakta az üveget a konyhapultra, és kiment az előszobába. A legközelebbi rokonain kívül senki nem tudott róla, hogy itt van. Cseppet sem vágyott társaságra.

Csengettek.

– Gyerünk, nyisd ki! – Lisa a félhold alakú konzolasztalkán trónolt. – Menj már! – sürgette a férjét kipirult arccal.

– Jól van, na! – duzzogott Jack. – Te könnyen beszélsz, nem neked kell jópofiznod egy váratlan vendéggel, akit a hátad közepére sem kívánsz.

– Kettővel – somolygott Lisa jókedvűen.

– Kik azok? – ráncolta a homlokát Jack.

– Mindjárt meglátod.

Még el sem halt a hangja, amikor az alakja már semmivé foszlott.

Jack ádáz tekintettel nyitotta ki az ajtót.

Gyerekkori barátja, Sean Nesbitt állt előtte. Ezer éve nem látták egymást. Együtt nőttek fel Kilphenyben, majd mindketten a Trinity College-ban tanultak tovább Dublinban – Jack építészetet, Sean informatikát –, sőt az utolsó évben közösen béreltek lakást a városban. De miután lediplomáztak, elváltak útjaik.

Hébe-hóba összefutottak Kilphenyben, amikor épp mindketten otthon jártak, de miután Jack megházasodott, végképp megszűnt közöttük mindenféle kapcsolat. Sean volt az utolsó, akinek a felbukkanására Jack számított.

– Fogadsz látogatókat, vagy húzzam el a csíkot? – vigyorgott Sean.

Zavartan megrázta régi barátja kezét.

– Mi az ördögöt keresel te itt? És egyáltalán hogyan jöttél rá, hogy itt vagyok?

– Számítástechnikai szakember vagyok, ha esetleg elfelejtetted volna. Egyébként nem egyedül jöttem – mutatott Sean az ezüstmetál Mercedesre a felhajtón. – Remélem, nincs ellene kifogásod, hogy bemutassam neked a barátnőmet.

Lisa igazat mondott, tényleg ketten érkeztek. Jack hátrasandított, de a felesége szerencsére most nem mutatkozott. Hirtelen eszébe jutott, hogy most is az a kopott farmer és póló van rajta, amiben egész nap dolgozott, de aztán úgy döntött, nem törődik vele. Elvégre nem számított látogatókra, úgyhogy azzal kell beérniük, ami van.

Sean visszaszaladt a kocsinhoz, hogy szóljon a barátnőjének. Jacknek először csak a lófarokba kötött, vörösesszőke hajzuhatag tűnt fel, aztán azt is észrevette, hogy a lány majdnem akkora, mint a barátja. Ez persze nem olyan nagy kunszt, tekintve, hogy Sean alacsony, köpcös figura volt.

Jack némi irigységgel konstataálta, hogy Sean átkarolta a lány derekát. Óhatatlanul is eszébe jutott, milyen rég nem tartott nőt a karjai között. Meglepetésére azonban a lány ellökte a barátja kezét, majd komor tekintettel, de elszánt léptekkel indult meg a ház felé.

Ó, jaj! Ezek szerint mégsem olyan rózsás a helyzet. Sean barátnőjének láthatóan ugyanannyira nincs ínyére ez a látogatás, mint Jacknek.

Ahogy a lány közeledett, Jacknek egyre jobban elállt a lélegzete. Mintha gyomorszájon vágta volna. Soha életében nem látott ilyen vonzó nőt. A teste azonnal reagált, ami teljesen sokkolta a férfit.

Úristen, úgy viselkedek, mint egy kéjenc, suhant át a fején. Mégiscsak Sean barátnőjéről van szó!

Csakhogy a lány tényleg lenyűgöző volt. Feszés, gömbölyded melle átsejlett fehér pólóján, a szűk farmer pedig kihangsúlyozta hosszú lábát, formás combját. Jack most már kifejezetten örült az elnyútt, bő nadrágnak, amely jótékonyan eltakarta, milyen hatással van rá a lány, akit most lát életében először.

Vajon Lisa előre látta, hogy ez lesz? A feleségének sajátos humora volt, és szerette zavarba hozni Jacket.

Sean barátnője viszont egyáltalán nem hasonlított rá. Lisa alacsony, filigrán nő volt, életvidám, örökmozgó szőkeség, aki mindig kapható volt egy kis flörtölésre.

Ezzel szemben a lány Sean oldalán olyan ádáz képet vágott, hogy egyetlen férfi sem mert volna közeledni hozzá.

– Jack Connolly, Grace Spencer – mutatta be őket egymásnak ragyogó arccal Sean.

A lány kezét nyújtott. Vékony, hűvös ujjai voltak, Jack keze pedig kissé nedves volt az idegességtől.

– Remélem, nem haragszik, hogy magára törtünk. Sean megkért, hogy mutassam neki az utat.

– Ezek szerint idevalósi?

– Itt születtem – felelte a lány, de Sean máris a szavába vágott.

– Grace a fogadós lánya. De Londonban tanult tovább, aztán pedig ott is kezdett dolgozni.

– Most viszont megint itt élek – szúrta közbe a lány, jelentőségteljes pillantást vetve Seanra.

– Anyám megbetegedett, szeretnék a közelében lenni. Sean viszont továbbra is Londonban él, és csak rövid látogatásra érkezett ide. Jól mondom?

Jack figyelmét nem kerülte el a lány éles hangja. Egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Akármilyen folyik is kettejük között, neki semmi köze hozzá. Az mindenestre nyilvánvaló, hogy szó sincs turbékoló galambpárról, bármennyire is szeretné a barátja ilyen színben feltüntetni a kapcsolatukat.

– Majd meglátjuk – felelte Sean, aztán Jackhez fordult.

– Tudod, hogy jutottam a nyomodra? Grace apja említette, hogy egy ír fickó vette meg ezt a régi házat. Persze fogalmam sem volt róla, hogy te vagy az, míg egyszer csak véletlenül el nem hangzott a neved. Hihetetlen, milyen kicsi a világ! Hát nem?

– De, tényleg az.

Jacknek eszébe sem jutott, hogy eltitkolja a személyazonosságát a helyiek elől. Fel sem merült benne, hogy pont Sean Nesbitt fog felbukkanni Rothburnben a semmiből. Igyekezett mosolyt erőltetni az arcára.

– Szóval minden hétvégén ideutazol, hogy meglátogasd Grace-t és a szüleit?

– Igen – bólintott Sean.

– Nem – vágta rá Grace ugyanabban a pillanatban.

– Jövök, amilyen gyakran csak tudok – helyesbített Sean most már kissé dühösen. – Ugyan már, Grace, tudod, hogy a szüleid mennyire kedvelnek! Nem kellene Jacket ilyen kellemetlen helyzetbe hoznod csak azért, mert úgy érzed, elhanyagollak.

Grace-t majd szétvetette a düh. Tudta, hogy nem lett volna szabad idejönnie Seannal. Nemcsak az zavarta, hogy az ismeretlen férfi teljesen félreérti a helyzetet, hanem az is, hogy éppen előtte kell jelenetet rendezniük. Jack Connolly nem úgy nézett ki, mint akit Sean meg tudna tévesztetni.

A baj az volt, hogy a szülei még mindig nem láttak át a szitán. Abban reménykedtek, hogy Sean és ő össze fognak házasodni. Csakhogy Grace már rég tisztában volt vele, milyen is a férfi igazából.

A kapcsolatuk elején persze még minden más volt. Sean lenyűgözte a fesztelen modorával, a kedvességével. Persze Grace még nagyon fiatal és naiv volt, úgy itta a férfi szavait, mint valami isteni kinyilatkoztatást. Szörnyen hízelgőnek találta, hogy ez a közkedvelt ember, aki néhány évvel idősebb nála, érdeklődést mutat iránta. Micsoda buta liba volt!

De a legnagyobb hibát akkor követte el, amikor bemutatta Seant a szüleinek. A férfi nagyszabású terveket kezdett szőni holmi közös vállalkozásról, és pillanatok alatt rávette Grace szüleit, hogy